

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ŠESTNÁCT

MORGAN RICE

Morgan Rice

Rytířské Klání

Серия «Čarodějův Prsten», книга 16

Аннотация

ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (O knize Cesta hrdiny) Velice zábavná epická fantasy. – Kirkus Reviews (O knize Cesta hrdiny) Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného. San Francisco Book Review (O knize Cesta hrdiny) V knize RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ Thorgrin a jeho družina pokračují v hledání Guwayna, což je přivede na Ostrov světla. Když však dorazí a vidí zpustošený ostrov i umírajícího Ragona, zdá se, že je již příliš pozdě. Darius je přivlečen do imperiálního Kapitolu, aby bojoval v největší aréně ze všech. Je trénován záhadným učitelem, který z něj chce vycvičit toho nejlepšího bojovníka a pomoci mu tak přežít, i když se šance zdají malé. Jenže aréna Kapitolu je jiná než cokoli, s čím se Darius dříve setkal. Nástrahy a protivníci, kteří tam čekají, se zdají být příliš silnými i pro něj. Gwendolyn se zaplétá do intrik u královského dvora na Útesu, když ji král s královnou žádají o

pomoc. Na výpravě, která může změnit celou budoucnost Útesu a osud jejího Thora s Guwaynem, je překvapena tím, co objeví, když se pustí v pátrání příliš do hloubky. Svazek mezi Erecem a Alistair se prohlubuje, když se společně plaví čím dál hlouběji do imperiálních vod, ve snaze najít Volusii a zachránit Gwendolyn. Godfrey a jeho přátelé mezitím vzbudí rozruch ve městě Volusii. Jsou odhodláni pomstít své drahé. Císařovna Volusia mezitím zjišťuje, co to znamená vládnout tak velkému území, jakým Impérium je, a zároveň je v Kapitolu obležena ze všech stran nepřátelskými armádami. Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. Velmi čtivá fantasy... Začátek něčeho, co slibuje stát se skvělou knižní sérií pro mladé dospělé. – Midwest Book Review (o knize Cesta hrdiny) Jednoduchová a snadná četba.. budete chtít číst dál a dál, abyste se dozvěděli jak to všechno dopadne. Odložit tuto knihu není snadné. – FantasyOnline. net (o knize Cesta hrdiny) Našlapané akcí... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh velmi poutavý. Publishers Weekly (o knize Cesta hrdiny)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	18
KAPITOLA TŘETÍ	28
KAPITOLA ČTVRTÁ	35
KAPITOLA PÁTÁ	44
KAPITOLA ŠESTÁ	49
KAPITOLA SEDMÁ	55
KAPITOLA OSMÁ	59
KAPITOLA DEVÁTÁ	68
Конец ознакомительного фрагмента.	73

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA ŠESTNÁCT)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, betseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma bonusy, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné

pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Velice zábavná epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.”

--San Francisco Book Review

“Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

“Velmi čtivá fantasy Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

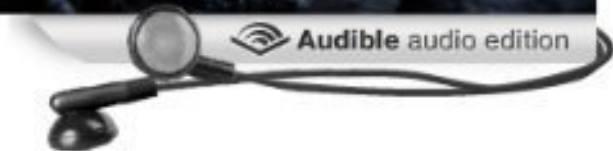

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována,

distribučována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Copyright obálky Razumovskaya Marina Nikolaevna, v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Thorgrin stál na přídi své elegantní plachetnice, svíral v rukou zábradlí a nechával vítr, aby mu cuchal vlasy. Díval se někam do dálky a měl stále větší a větší obavy o budoucnost. Loď, již sebrali pirátům, byla s dobrým větrem rychlá jako blesk a Elden, O'Connor, Matus, Reece, Indra a Selese jí byli dobrou posádkou. Angela se více než práce s plachtami držela Thora. Ten si přál plout ještě a ještě rychleji, ale zároveň věděl, že rychlejší už snad žádná loď ani být nemůže. Přesto však nepřestával přemýšlet, jak ještě přidat. Tentokrát si byl jistý, že ví kde Guwayna hledat. Byl na Ostrově světla a v nebezpečí.

Thor nerozuměl, jak to bylo vlastně možné. Naposledy, když je opustil, byl Guwayne přece na Ostrově světla v bezpečí. Byl pod ochranou Ragona a to byl druid stejně mocný jako jeho bratr Argon, který byl nejmocnějším čarodějem, jakého kdy Thorgrin poznal – vždyť sám zvládal ochraňovat celý velký Prsten. Thora by tehdy ani ve snu nenapadlo, že by se Guwaynovi s Ragonem mohlo něco přihodit.

Jediným vysvětlením bylo, že do hry vstoupila nějaká další síla. Temná moc jakéhosi dalšího čaroděje, který se mohl měřit i s Ragonem. Copak ale mohlo na světě existovat něco tak významného, aniž by o tom věděli?

Ale i kdyby, proč by se měli zaměřit na jeho syna?

Vzpomínal si na spěch, ve kterém tehdy pod vlivem svých

snů ostrov opouštěl, ale už si nevzpomínal, co jej vlastně hnalo pryč. Musela v tom být nějaká temná síla, která jej chtěla od synka odehnat. Jenom díky Lycoples, jež se i teď nad jeho lodí pravidelně ukazovala a křičela, se jeho zrak nakonec znovu otočil k tomuto ostrovu a on konečně vyrazil na správnou cestu. Bylo pozdě si přiznat, že měl vlastně Guwayna celou dobu jako na dlani. Jak to jenom mohl nevidět? Jaká to temná síla mu zastřela zrak a potlačila všechny jeho jinak skvělé instinkty?

Vzpomněl si na démony, kteří byli vypuštěni výměnou za jeho návrat do země živých. Znamenali prokletí celé jeho družiny a nejvíce pro něho samotného. Byl si jistý, že před sebou má ještě další temná kouzla a zkoušky. Jaké to však budou? Jak se na ně připravit a jak nakonec Guwayna získat zpět?

„Nedělej si starosti,“ ozval se sladký Angelin hlas.

Podíval se na ni. Stála vedle něj, o dvě hlavy menší, a tahala jej za koženou vestu.

„Všechno bude v pořádku,“ usmála se.

Thor se na ni také usmál a pohladil ji po vlasech. Měl její přítomnost rád. To děvče se pro něj postupně stalo nevlastní dcerou, kterou sám zatím neměl. Dodávala mu pocit, že není zcela odloučen od rodiny.

„A když ne,“ dodala s dalším úsměvem, „tak se postarám, aby bylo!“

Hrdě přitom pozvedla malý luk, který pro ni vyrobil O'Connor, a natáhla levou paži, jako kdyby chtěla na někoho zamířit. Thor se usmál, poopravil její úchop, založil na tětivu

krátký šíp s dřevěnou špicí a pomohl jí natáhnout. Angela sama potom těživu uvolnila a dívala se, jak ta malá šipka roztřeseně proletěla nad vodní hladinou a potom padla do moře na druhé straně lodi.

“Trefila jsem nějakou rybu?!” vyhrkla nadšeně a rozběhla se k zábradlí, aby se přesvědčila.

Thor se podíval do zpěněných vod spolu s ní a pochyboval, že by taková rána mohla cokoliv zranit, ale i tak se spokojeně usmíval.

“Určitě ano,” pokýval hlavou. “Možná, že dokonce žraloka.”

Vtom se však v dálce ozval řev, který na jeho tvář okamžitě vrátil ustaraný výraz. Trhnul sebou, ruka mu sjela k meči a zachmuřeně se zadíval na obzor.

Oblačnost, která je po většinu cesty provázela, se teď už skoro úplně roztrhala a Thor spatřil, jak se na horizontu zvedají černá mračna. Tu a tam z nich vykukovala skaliska, vinoucí se kolem kruhového ostrova. Ostrov vypadal jako hora, vystupující rovnou z moře, jejíž vrcholek byl useknut mečem nějakého obrovského boha, a teď z ní zbýval jenom pařez. Nebylo možné jej zaměnit za žádný jiný ostrov na světě.

Byl to Ostrov světla.

Thora bodlo u srdce, když v oblacích spatřil obrysy jakýchsi černých okřídlených oblud, připomínajících obrovské gargoyly. Kroužili nad ostrovem jako supi a v jednom kuse skřípavě řvali. Uvědomil si, že pluje přímo vstříc jakési temné armádě a kouř,

který vidí, stoupá z hořícího ostrova. Zdálo se, že před plameny nebyl ušetřen ani metr jeho povrchu.

„RYCHLEJI!“ vykřikl Thor zoufale a přitom věděl, že je to k ničemu. Snad ještě nikdy v životě se necítil tak bezmocný jako teď.

Jenže co mohl dělat? Díval se na plameny, šlehající do výšky, na kouř stoupající z nich a na obludy, poletující sem a tam. Slyšel Lycoples jak někde v dálce řve a věděl, že přichází pozdě. Nikdo na ostrově nemohl přežít. Nikdo – Ragon, Guwayne, ba snad ani tráva. Všechno bylo bezpochyby spáleno na uhel.

„NE!“ křičel Thor a bil pěstí o zábradlí lodi, která jej nadále poslušně unášela vstříc Ostrovu světla, proměněnému v ostrov smrti.

KAPITOLA DRUHÁ

Gwendolyn se ocitla samotná zpátky v Prstenu a v hradu v Králově Dvoře. Když se však rozhlédla kolem sebe, zjistila, že něco není v pořádku. Hrad byl opuštěný, nebyl v něm ani nábytek a dokonce i vitráže v oknech chyběly. Zůstaly po nich jenom prázdné otvory. Ve vzduchu vířil prach a celé místo působilo dojmem, jako kdyby nebylo nikým obýváno už po tisíc let.

Gwen vyhlédla z okna, aby si prohlédla okolní krajinu. Prsten, který kdysi tak milovala pro jeho krásu a bohatství, teď připomínal spáleniště. Jako kdyby široko daleko nezůstalo naživu vůbec nic.

„Dcero,“ ozval se hlas.

Gwen se s úlekem otočila a spatřila matku, jak se na ni s navenou a nemocnou tváří dívá. Vypadala tak, jak si ji Gwen pamatovala, když ležela na smrtelné posteli. Působila tehdy mnohem starší než kolik let od jejího narození ve skutečnosti uplynulo.

Gwen byla dojatá. Uvědomila si, že přes všechny neshody, které mezi sebou měly, jí matka i tak strašlivě chyběla. Možná že to ale nebyla přímo ona, kdo jí chyběl, nýbrž jednoduše pocit, že je zase doma, mezi členy své rodiny a v Prstenu. Co by tak dala za to, aby opravdu mohla znovu vrátit k tomu, co měla ráda.

„Matko,“ odpověděla a stále nevěřila vlastním očím.

Vztáhla k ní ruku, jen aby zjistila, že se obraz před jejíma

očima náhle změnil a ona se ocitla na jakémisi ostrově. Stála na okraji pobřežního útesu a všechno kolem ní bylo spáleno na uhel. Vzduch byl naplněn pachem síry a dráždil ji v nose. Rozhlížela se kolem, snažíc se proniknout očima hustá oblaka dýmu, když tu spatřila zlatou kolébkou. Byl to široko daleko jediný nespálený předmět.

Její srdce divoce tlouklo, když přistoupila blíže, aby se podívala, zda tam nespatří svého syna. Zčásti pocítila radost, že jej konečně znovu sevře v náručí a už nikdy nepustí, ale zároveň se i bála, že tam její dítě nebude – anebo že bude mrtvé.

Vrhla se kupředu a naklonila se nad kolébkou jenom aby zklamaně vydechla. Byla prázdná.

“GUWAYNE!” zakřičela smutně.

Vtom někde vysoko na nebi uslyšela řev, který se ozval hned po jejím výkřiku, a spatřila nad sebou celé hejno jakýchsi temných létajících bytostí. Vypadaly jako gargoylové a odlétali pryč od ostrova. Její srdce se téměř zastavilo, když si všimla, že se v pařátech posledního z nich zmítá malé křičící děťátko. Její synek byl odnášen těmi obludami někam pryč a záhy jí zcela zmizel v oblacích kouře.

“NE!” začala křičet.

Ten křik ji probudil. Posadila se na posteli a ihned se začala rozhlížet kolem sebe ve snaze najít své dítě, vzít jej do náručí a přisknout si jej pevně k tělu.

Jenže Guwayne tam nebyl.

Ztěžka oddychovala a zprvu nechápala, kde to vlastně je. Za

okny začínalo svítat a jí zabralo několik dlouhých chvil než si uvědomila, že se nachází ve své komnatě v královském hradu na Útesu.

Krohn se zvedl ze země vedle její postele, vyhoupl se předními tlapami nahoru a začal jí olizovat ruku. Potom si na ni položil hlavu, jako kdyby ji chtěl ukonejšit. Začala jej hladit po srsti mezi ušima. Všechno se jí to jenom zdálo.

Guwayne, pomyslela si. Bylo to tak skutečné. Jako kdyby to ani nebyl obyčejný sen, ale spíše nějaká forma věštecké vize. Snažila se jí sdělit, že Guwayne, ať už byl kdekoliv, byl v nebezpečí. Zmocnila se jej nějaká temná síla a Gwen tomu věřila.

Vstala z postele a rozrušeně se rozhlédla. Věděla, že musí za každou cenu najít své dítě i svého muže, ale že to zároveň teď nemůže udělat.

Hřbetem ruky si utřela slzu, skanuvší jí po tváři a oblékla si hedvábný župan. Potom rychle přešla komnatu ke klenutému oknu. Studená kamenná podlaha ji přitom studila do nohou. Otevřela vitrážované okno, nechala slabé paprsky vycházejícího slunce padnout na svou tvář, dívala se na okolní krajinu. V barvách východu slunce to byl vskutku krásný pohled. Rozhlížela se po impozantních ulicích královského města i zemědělské krajině, která jej obklopovala. Přes kulaté kopce se táhly vinohrady a ovocné sady a všechno působilo ještě bohatším dojmem, než jak si to pamatovala z domovského Prstenu v dobách jeho největší slávy. Za tím vším se potom na obzoru třpytilo jezero a ještě za ním už se zvedala ohromná stěna Útesu,

obkružujícího celé království. Jeho vrcholky byly zahaleny v mlze. Celé to místo působilo neskutečně bezpečným a pokojným dojmem.

Pomyslela na Thorgrina a Guwayna, kteří byli někde tam venku. Kde asi tak mohli být? Uvidí je vůbec ještě někdy?

Došla ke kamennému umyvadlu, aby se umyla a potom se začala oblékat. Sezením v této komnatě Guwayna s Thorgrinem zaručeně nenajde. Musí jednat a jestli jí někdo může pomoci, pak je to jistě zdejší král. Určitě musí být nějaký způsob.

Vzpomněla si na jejich poslední rozhovor, když spolu stáli na vrcholcích Útesu a sledovali Kendrickovu družinu odjíždět do pouště. Vzpomněla si na tajemství, které jí král vyjevil. Tajemství o jeho brzké smrti a spolu s ním i smrti celého Útesu. Chtěl jí toho povědět ještě mnohem více, ale byli vyrušeni. Jeho rádcové za ním přišli a odvedli jej v nějaké naléhavé otázce. Slíbil jí tehdy, že jí poví více, až budou mít soukromí, a že ji také hodlá požádat o laskavost. Přemýšlela, jakou laskavost měl asi na mysli. Co od ní může chtít?

Včera večer ji požádal, aby se s ním sešla v trůnním sále, hned jak vyjde slunce, a tak si teď musela pospíšet, neboť už bylo pozdě. Měla pocit, že si v noci kvůli těm snům ani pořádně neodpočinula.

Než však opustila komnatu, zakručelo jí v břiše tak mocně, že se znovu otočila a, pamatujíc si to strašlivé hladovění na cestě Velkou pustinou, rozhodla se v rychlosti posnídat. Na stolku měla jako každé ráno připraven podnos s chlebem, sýrem a pudinkem.

Rychle něco z toho pobrala a začala jít za chůze ke králi. Po chvíli zjistila, že si vzala mnohem více, než byla schopna sníst, a tak zbytek nabídla Krohnovi, který ji i teď následoval jako stín. Za všechno to jídlo, střechu nad hlavou i pohodlí byla králi neskoneale vděčná. Dělal vše pro to, aby se tu cítila jako doma a Gwen musela uznat, že se mu to částečně dařilo.

Když vešla na chodbu, strážní se napřímili do pozoru a pozdravili ji. Gwen potom procházela matně osvětlenými chodbami hradu.

Když dosáhla konce hlavní chodby, jala se stoupat po kamenném točitém schodišti, až se dostala do nejvyššího patra, kde byla královská trůnní síň a jeho soukromé komnaty. Po několika dnech pobytu zde už hrad docela dobře znala. Prošla zkratkou přes jednu z komnat a chystala se zabočit do další chodby, když tu najednou koutkem oka zahlédla pohyb. Odhalila postavu zcela ukrytou ve stínu.

“Gwendolyn?” řekl ten člověk až příliš jemným hlasem a s téměř neznatelným úsměvem se vynořil na světlo.

Gwendolyn na vteřinu zaváhala ve snaze vzpomenout si, s kým má tu čest. Během posledních dní byla představena příliš mnoha lidem, aby si mohla všechny neomylně zapamatovat.

Tuhle tvář však přesto nezapomněla. Byl to králův syn. Druhý z dvojčat, ten černovlasý.

“Ty jsi princ,” vzpomněla si nahlas. “Třetí nejstarší, že?”

Věnoval jí úsměv, který se jí ani trochu nelíbil a přistoupil

blíže.

„Vlastně jsem druhý nejstarší,“ opravil ji. „S bratrem jsme dvojčata, ale já se narodil jako první.“

Gwen si jej prohlédla a viděla, že je krásně oblečen, hladce oholen a že má učesané vlasy. Cítila z něj jakýsi vonný olej, nebo možná parfém. Důležitost a arogance z něj přímo sálala.

„Mám však radši, když se o mně nesmýšlí jako o jednom z dvojčat,“ pokračoval. „Jsem člověkem sám pro sebe. Mé jméno je Mardig. To, že jsem byl narozen jako dvojče je něco, co nemohu ze svého života vymazat. Je to má pozice, řekněme, ve hře o koruny.“

Gwen se jeho přítomnost nikterak nezamlouvala. Dobře si pamatovala, jak se k ní během hostiny choval a teď cítila, že i Krohn vedle ní je napjatý a dokonce mu trochu vstaly chlupy na hřbetu. Byla však zvědavá na to, co od ní princ chce.

„To se vždycky schováváš ve stínech?“ zeptala se.

Mardig se uchechtl a přistoupil ještě blíže. Tentokrát už to bylo příliš.

„Je to můj hrad,“ odpověděl stručně. „Je o mně známo, že se tu rád procházím.“

„Tvůj hrad?“ zeptala se. „Nepatří spíše tvému otci?“

Jeho výraz potemněl.

„Všechno má svůj čas,“ odpověděl tajemně a ještě se přiblížil.

Gwendolyn zjistila, že nedobrovolně ustupuje. Krohn začal

výhružně mručet.

Mardig se na leoparda pohrdavě podíval.

“To nevíš, že v tomto hradě obyčejně nejsou zvířata?” řekl.

Gwen se rozzlobeně zamračila.

“Tvůj otec nic nenamítal.”

“Můj otec na pravidla příliš nedbá,” odpověděl.

“Já ano. A královská garda se mi zodpovídá.”

Nejistě přešlápla.

“Proč jsi mě tu vlastně zastavil?” zeptala se rozrušeně.

“Abys mi zakázal mít s sebou leoparda?”

Zamračil se též, protože si uvědomil, že tato sokyně se mu jenom tak nepodřídí. Pozorně si ji prohlížel.

“V celém Útesu není jediné ženy, která by po mně alespoň tajně netoužila,” řekl. “A já přesto v tvých očích nevidím ani náznak chtíče.”

Gwen se na něj zhrozeně podívala. Konečně bylo jasné, o čem tato rozmluva je.

“Chtíče?” opakovala nevěřicně. “Proč by tam měl nějaký být? Jsem vdaná a láska mého života se ke mně brzy vrátí.”

Mardig se hlasitě rozesmál.

“Opravdu?” zeptal se pobaveně. “Podle toho co jsem slyšel, musí být už dávno mrtvý. Anebo je ztracený ve světě tak daleko odsud, že už ani nenajde cestu zpět.”

Gwendolyn se zachmuřila a začínala mít opravdovou zlost.

„I kdyby se už nikdy neměl vrátit,“ procedila mezi zuby, „stejně nikdy nebudu s nikým jiným. S tebou rozhodně ne.“

Jeho tvář zbrunátněla.

Gwendolyn se otočila, aby odešla pryč, ale on ji chytil za paži. Krohn výhružně zavrčel.

„Já se tady neptám, když něco chci,“ řekl. „Prostě si to беру. Jsi v cizím království a vydána na milost svého hostitele. Bylo by rozumné, kdybys nevzdorovala svým únoscům. Koneckonců, bez naší pohostinnosti už bys byla dávno mrtvá někde v té pustině. Věř mi, že se v tomto hradu může stát mnoho nemilých věcí, které učiní z čestných hostů psance – i z těch nejdůležitějších a nejurozenějších.“

Gwendolyn už v životě čelila mnoha hrozbám a takováto řeč ji nemohla vystrašit. Zamračila se.

„Únoscům?“ zvedla obočí. „Kdo si myslíš, že jsi? Já jsem svobodný člověk, jestli sis náhodou nevšiml a můžu si jít, kam se mi zlíbí.“

Ošklivě se usmál.

„A kam chceš jít? Zpátky do pustiny?“

Spokojen sám se sebou zakroutil hlavou.

„Technicky vzato jsi volná a jít opravdu můžeš,“ dodal. „Ale nech mě předtím položit ti otázku: když je celý zbytek světa vlastně smrtelně nebezpečným místem, kam tedy chceš jít?“

Krohn se rozzuřeně vrtěl a Gwendolyn věděla, že nemá daleko

do skoku. Setřásla Mardigovu ruku a rychle tu svou položila na Krohnovu hlavu, aby rozběsněného leoparda uklidnila a zabránila nejhoršímu. Potom se na prince znovu zamračila.

„Pověz mi něco, Mardigu,“ oslovila jej chladně. „Proč teď vlastně nejsi venku v poušti se svými bratry na výpravě? Jak to, že jsi jediný, kdo zůstal v hradu? To se bojíš?“

Usmál se na ni, ale ona pod tou maskou dobře viděla zbabělost.

„Rytířství je pro blázny,“ odpověděl. „Nicméně musím říci užitečné blázny, protože nevědomky čistí cestu pro nás ostatní. Když se na rytíře podíváš z jiné stránky, zjistíš, že jsou vlastně něco jako loutky. Já se nenechám tak snadno využívat.“

Zhnuseně se na něj podívala.

„Můj bratr i jeho Stříbrní by se takovým jako jsi ty vysmáli do obličeje,“ řekla. „Ty bys v Prstenu nepřežil ani minutu.“

Znovu se podívala kudy by unikla, ale stál jí v cestě.

„Máš dvě možnosti,“ řekla tedy. „Buď mě necháš jít, nebo tady Krohn dostane snídani, po které tolik touží. Myslím, že jsi přesně jeho typ.“

Podíval se na leoparda, z jehož vyceněných zubů odkapávaly sliny, zachvěly se mu rty a potom ustoupil stranou.

Gwen však neodcházela. Namísto toho k němu přistoupila blíže a zamračila se.

„Možná, že jsi velitelem hradní stráže,“ zasyčela,

“ale nezapomínej, že mluvíš s královnou. Se svobodnou královnou. Já se ti nikdy nehodlám zodpovídat ani tě poslouchat. S touto konverzací jsme skončili a ty by sis měl zapsat za uši, že jsem mnohem nebezpečnější, než se možná na první pohled zdám. Mnohem nebezpečnější než jsi ty.“

Princ na ni chvíli vyjeveně zíral a potom se usmál.

“Líbíš se mi, královno Gwendolyn,” odpověděl. “Mnohem víc, než jsem si zprvu myslel.“

Gwendolyn ani nestačila odpovědět, když se otočil a rychlým krokem odcházel pryč. Brzy zmizel za rohem. Jeho kroky postupně utichaly v dálce, zatímco ona tam pořád stála a přemýšlela, jaké další nástrahy asi u tohoto dvora číhají.

KAPITOLA TŘETÍ

Kendrick cválal na svém koni napříč vyprahlou pouštní krajinou. Brandt a Atme se drželi po jeho bocích a půl tuctu Stříbrných rytířů za nimi. To bylo vše, co zůstalo z kdysi slavného rytířského řádu Prstenu. Teď uháněli s větrem o závod jako za starých časů a s každým krokem se nořili hlouběji a hlouběji do Velké pustiny. Kendrick se celou cestu utápěl ve smutných vzpomínkách na staré časy, kdy byli Stříbrní v plné síle a v počtu tisíců elitních válečníků. Jeden z rytířů býval proslulejší a schopnější než druhý a všude, kde se objevili, je vesničané vítali s jásotem. Stříbrní byli oblíbení úplně všude, ve všech vesnicích jim bylo při cestách nabízeno přístřeší a oni potom zůstávali s majiteli domu vzhůru dlouho do noci a vyprávěli jim příběhy o bitvách, hrdinských činech, turnajových kláních a boji s nestvůrami v území za Kaňonem.

Mhouříce oči, aby si je chránil proti všudypřítomnému písku, sám pro sebe zakroutil hlavou. Teď už byly jiné časy a místo jejich působiště se také změnilo. Zůstalo mu pouhých osm mužů. Osm namísto několika tisíc. Změnilo se toho strašlivě mnoho. Až příliš, aby to člověk dokázal brát s nadhledem. Bude sláva Stříbrných ještě někdy obnovena?

Kendrickův názor na to, co vlastně dělá bojovníka bojovníkem, se během let měnil. Teď si uvědomil, že nejlepší válečníci nejsou ukuti jenom z vybroušených schopností a cti,

ale také z houževnatosti. Schopnost pokračovat dál, nehledě na okolnosti, to bylo jednou z největších kvalit. Život člověka nepřestával zasypávat dalšími a dalšími pohromami, překážkami a nesnázemi – a především neustálými změnami. Ztratili už skoro všechny své přátele a král, kterému jako mladíci přísahali při vstupu do řádu věrnost, už byl také dávno po smrti. Dokonce i samotná jejich domovina zmizela z mapy světa, ale přesto všechno tu stále zůstávalo osm rytířů, kteří se nevzdávali a pokračovali dál. Právě schopnost vytrvat byla nyní v jeho očích tím, co odlišovalo skutečné válečníky od těch, kteří v případě nesnází zahodí kopí a dají se na útěk.

“PÍSEČNÁ STĚNA!” vykřikl někdo.

Kendrick toho muže stále ještě nedokázal poznat po hlase. Podíval se tedy jeho směrem a zjistil, že to byl Koldo, nejstarší syn krále Útesu, jedoucí v čele jednoty Útesových rytířů. Kendrick jej znal jenom krátce a zběžně, ale přesto si princ už dokázal zasloužit jeho respekt. Když se díval na způsob, jakým velel své jednotce a jak se na něj jeho muži dívali, neměl pochyb, že v něm něco je. Byl to rytíř, po jehož boku Kendrick cestoval s radostí.

Koldo teď ukazoval rukou na horizont, kde se rýsovala mohutná stěna zvířeného písku. Vlasně byla dříve slyšet než vidět. Neustále se v ní prohánějící větry duněly jako opravdová vichřice a nutily Kendricka vzpomínat na doby, kdy bouří procházel poprvé. Vítr nikdy neslábl a zvířený písek se zvedal několik set metrů do výše. Bylo to jako opravdová zeď, kterou se

sice dalo projet, ale nebylo skrz ni vidět na druhou stranu. Dobře tak kryla před imperiálními pohledy vše, co se skrývalo za ní.

Dunění se blížilo a Kendrick podvědomě stisknul otěže svého koně pevněji.

“Kukly!” ozval se další povel.

Tentokrát hlas patřil Ludwigovi, jednomu z královských dvojčat, který si kolem nosu, úst i očí okamžitě začal omotávat dlouhý pruh bílé látky. Všichni ostatní následovali jeho příkladu.

Tu se ke Kendrickovi přiblížil rytíř, jenž byl představen jako Naten a kterého neměl Kendrick od samého počátku rád. Od první chvíle se vzpíral jeho velitelské pozici a neustále se vším projevoval nesouhlas.

Ted' se na Kendricka i jeho muže podíval a ušklíbl se.

“Myslíš si, že jsi velitelem téhle výpravy,” řekl, “když tě tím král pověřil, ale přitom ani nevíš, jak sebe a své lidi správně ochránit před pískem.”

Kendrick se na něj podíval a přemýšlel, čím si jeho nevraživost vlastně zasloužil. Zpočátku si myslel, že se jej ten muž jednoduše bojí. Koneckonců, byl cizincem, jenž byl zčistajasna postaven do velení. Později však dospěl k názoru, že si Naten jednoduše užíval, když se mohl do někoho navázat.

“Dej jim roušky!” poručil mu Koldo netrpělivě.

Naten počkal ještě pár dalších chvil, kdy se řvoucí bouře už nebezpečně přiblížila, a potom po Kendrickovi hrubě hodil pytel s těmi pruhy látky. Zasáhl jej do hrudi a Kendrick měl co dělat, aby mu vybavení neupadlo za jízdy na zem.

“Rozděl to mezi ostatní,” řekl, “nebo se v té stěně uduste. Mně je to vážně fuk.”

Odvrátil se a odjel zpátky ke svým, zatímco Kendrick objížděl vlastní muže a rozdával jim dlouhé roušky, které si potom po vzoru Útesových rytířů omotali kolem úst a nosu, aby se ochránili před poletujícím pískem. Bylo obtížné v tom dýchat, ale zároveň pořád nesrovnatelně lepší než se udusit. Poslední obtočení kolem hlavy překrylo jednou vrstvou i oči, takže najednou nebyli ani schopní pořádně kontrolovat své okolí.

Když se přiblížili ještě více, hukot bouře se stal téměř ohlušujícím. Už tady, ve vzdálenosti třiceti metrů, začal písek chrastit na zbroji a jenom o okamžik později vítr pocítili naplno.

Ponořit se do Písečné stěny bylo skoro stejné jako skočit pod vodopád. Okamžitě se ocitli zcela obklopeni pískem a řevem vichřice, jenž byl tak silný, že jenom stěží slyšeli vzrušený tlukot vlastních srdcí. Všudypřítomný písek dokonale obejmul jejich těla a neustále se úspěšně snažil dostat i pod zbroj a oblečení. Clona byla tak silná, že když se ohlédl, Brandta s Atmem za sebou jenom stěží rozeznal.

“POKRAČUJTE!” povzbuzoval je, aniž si mohl být jistý, že jej v tom řevu někdo slyší. Koně se navíc plašili, řehtali a bylo čím dál těžší je ovládat. Kendrick zkontroloval toho svého, jen aby zjistil, že má chudák oči plné písku. Začal jej ze všech sil pobízet, protože jestli se zastaví a odmítne pokračovat, bude je to oba stát život.

Pokračovali dál a když už potom byli přesvědčeni, že to nikdy

nekončí, najednou se vynořili na druhé straně. Vířící písek brzy znovu ustoupil prázdnotě a otevřenému modrému nebi Velké pustiny. Oni však hnali hřebce dál a dál, aby mezi sebe a stěnu položili co největší vzdálenost. Konečně okolní svět opět utichl. Kendrick si všimnul, že někteří z Útesových rytířů na ně hledí s údivem v očích.

“Copak, nečekali jste, že to přežijeme?” zeptal se Kendrick do pléna, ale díval se přitom na Natena.

Ten jenom pokrčil rameny.

“Mně na tom nesejde,” odpověděl.

Kendrick se podíval na Atmeho s Brandtem, kteří jeho pohled opětovali. Všichni tři přemýšleli, kolik námahy asi zabere získat si důvěru svých nových spojenců. Dalo se to však chápat. Byli pro ně cizinci a navíc vlastně všechny potíže, kterými si teď procházeli, způsobil jejich příchod.

“Tam vpředu!” vykřikl Koldo.

Kendrick pohlédl oním směrem a spatřil pás stop, který se táhnul pouští do nedohledna. Bezpochyby je tam zanechali jeho lidé na cestě sem. Písek smíšený se solí na ostrém slunci ztvrdl, a tak je ani vítr nebyl schopen zahladit.

S těžce odfrkujícími koňmi se zastavili na konci stopy a zadívali se na ni.

“Čekal bych, že je poušť už dávno zahladí,” poznamenal Kendrick překvapeně.

Naten se jenom ušklíbl.

“Tahle poušť nezahladí vůbec nic. Nikdy tu neprší a

písečné bouře nejsou kromě stěny časté, a tak si země všechno pamatuje. Ty vaše zpropadený stopy by je přivedly přímo k Písečné stěně a odtamtud už rovnou k nám. To by byl konec Útesu.”

“Přestaň se do něj navážet,” řekl Koldo přísně.

Všichni se na něj podívali. Kendrick mu za takovou podporu byl vděčný.

“Proč bych to měl dělat?” odsekl však Naten. “Tihle lidi ten problém vytvořili. Mohl jsem teď být na Útesu, pěkně v bezpečí a pohodlí.”

“Pokračuj jako teď,” zahrozil Koldo, “a pošlu tě tam okamžitě zpátky. Budeš zproštěn své služby v armádě i titulu z toho plynoucího a sám potom otci vysvětlíš, proč se tak stalo, a proč jsi jednal s jím dosazeným velitelem bez špetky respektu.”

Naten konečně sklopil zrak a poodjel stranou od ostatních.

Koldo se podíval na Kendricka a pokýval hlavou.

“Omlouvám se za nedostatek disciplíny v mém mužstvu,” řekl. “Jsem si jistý, že víš, že velitel nemůže občas ručit úplně za všechny své lidi.”

Kendrick vděčně přikývnul.

“Je to tedy stopa tvého lidu?” zeptal se Koldo a znovu se zadíval k zemi.

Kendrick přitakal.

“Bezesporu.”

Koldo si povzdechl a vydal se podél řady otisků.

“Měli bychom po ní jet až tam, kde začíná. Jakmile se pak ztratí v kamení, začneme se vracet a zametat.”

Kendrick to příliš nechápal.

“Ale jak uděláme, abychom sami za sebou nezanechali další stopy?”

Koldo pokynul za sebe a Kendrick spatřil, že jeho rytíři mají na zadcích svých koní složené dlouhé houně, určené k zametání stopy.

“Stopa nebude,” řekl Ludwig. “Nezanecháme za sebou skoro nic.”

Koldo se usmál.

“Takto udržujeme Útes neviditelný pro nepřítel už po dlouhá staletí.”

Kendrick se podivil nad vynalézavostí těchto lidí, zatímco se celá družina pustila znovu do jízdy. Sledovali stopu pouští, vstříc prázdnému horizontu. Kendrick se nerad ohlížel, ale tentokrát se nedokázal ubránit a ještě jednou se podíval na Písečnou stěnu. Nemohl se přitom zbavit pocitu, že už se sem nikdy znovu nevrátí.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Erec stál na své přídi lodi, Alistair a Strom vedle něj a všichni se s obavami dívali na zužující se koryto řeky. V patách jim plula jeho malá flotila, všechno, co zbylo z loďstva, jež vyplulo z Jižních ostrovů. Jako dlouhý had se pomalu sunuli po té nekonečné řece a pronikali stále hlouběji do srdce Impéria. Na některých místech byla řeka široká jako oceán a její břehy se ztrácely z dohledu, zatímco jinde se úzkostlivě svírala na dostřel šípu z obou stran. Erec teď viděl, že vplouvají do další takové zúženiny, sevřené z obou stran skalami.

Zkušený voják, kterým Erec bezesporu byl, se v takových situacích měl vždy na pozoru. Celá jeho loď byla v nejvyšší pohotovosti. Nelíbilo se mu plout do tak uzavřených prostorů, protože se tam jeho lodě stávaly mnohem náchylnější k nenadálému přepadení. Ohlédl se, aby zkontroloval, že je nikdo z té ohromné imperiální flotily, se kterou se setkali na moři, nepronásleduje. Nebylo po nich ani památky. To však neznamenal, že tu kolem nebyli jiní nepřátelé. Věděl, že se imperiáni nevzdají, dokud nenajdou to, co hledají.

S rukama opřenýma v bok se otočil a přimhouřil oči, aby studoval opuštěné krajiny na obou březích. Pustina se táhla donekonečna, většinou tvořena vysušeným pískem a kamenitými úseky, a postrádala jakýkoli náznak osídlení. Erec si prohlížel břehy řeky a byl vděčný, že alespoň na tomto místě nebyly

žádné pevnosti ani nic dalšího, co by naznačovalo imperiální přítomnost. Chtěl se svou flotilou plout proti proudu tak rychle, jak jen to bylo možné, najít Gwendolyn a ostatní, osvobodit je a co nejrychleji znovu zmizet. Odveze je potom zpátky do bezpečí Jižních ostrovů. Nepřál si po cestě potkat žádné komplikace.

Na druhou stranu, jej okolo panující ticho a totálně opuštěná krajina ani trochu nenechávaly v klidu. Nemohl se zbavit pocitu, že se imperiáni někde skrývají a čekají na příležitost k přepadu.

Navíc tu bylo ještě větší nebezpečí než útok nepřítele. Smrt hladem. Začínal to být velmi vážný problém. Projížděli naprostou pustinou, kde nebylo co lovit, jejich zásoby se tenčily každým dnem a řeka rybami nijak zvlášť neoplývala. Teď už byli několik dní na třetinových přídělech a kručení břicha bylo nejčastějším zvukem, který se napříč palubami ozýval. Už příliš mnoho dní se museli spokojit s jediným jídlem denně. Pokud se krajina brzy nezmění a nepřibude v ní alespoň trochu života, budou mít velmi vážný problém. Nevypadalo to však, že by ta řeka vůbec někdy měla skončit. Co když se nikdy do Volusie nedostanou?

Anebo ještě hůře: co když tam Gwendolyn ani ostatní už dávno nejsou? Nebo jsou dokonce mrtví?

„Další!“ vykřikl Strom.

Erec se na něj podíval a spatřil jednoho ze mužů posádky, jak na vlasci vytahoval z vody jasně žlutou rybu. Mrštíł jí na palubu, kde sebou začala divoce zmítat a poskakovat sem a tam. Námořník jí přidupl ocas, aby si ji všichni mohli prohlédnout.

Potom jeden za druhým zavrtěli zklamaně hlavami. Ryba těch hlav také měla až příliš. Byla to další z jedovatých potvor, kterých, jak se zdálo, tu žilo více než obyčejných zvířat.

„Ta řeka je prokletá,“ řekl úspěšný avšak nespokojený rybář a znechuceně zahodil svůj prut.

Erec došel znovu k zábradlí a zadumaně se zahleděl do vody. Po chvíli ucítil, že za ním někdo stojí. Otočil se a pokýval hlavou na Stroma.

„Co když ta řeka vůbec z Volusie neteče?“ zeptal se jeho mladší bratr.

Erec v jeho tváři viděl obavy a sám se jim také nedokázal bránit.

„Někam nás dovést musí,“ odpověděl. „Zatím pořád vede víceméně na sever a pokud nedoplujeme do Volusie přímo, dostaneme se alespoň do její blízkosti. Třeba si potom budeme muset probojovat zbytek cesty pěšky.“

„Takže někde necháme naše lodě? Jak se odsud potom chceš dostat? Jak se vrátíme zpátky domů na Jižní ostrovy?“

Erec pomaloučku zakroutil hlavou a povzdechl si.

„Možná, že se nevrátíme,“ odpověděl upřímně. „Žádné tažení přece není bezpečné. Ale to by mě nikdy nezastavilo. Tebe snad ano?“

Strom se na něj usmál.

„Proto přece žijeme,“ odpověděl.

Erec mu oplatil úsměv a podíval se na přicházející Alistair.

Postavila se vedle něj z druhé strany, rukama uchopila zábradlí a zadívala se na neustále se zužující řeku. Její pohled byl skelný, jako kdyby se ztrácela ve vlastních myšlenkách. Erec si všiml, že se s jeho milou něco změnilo, ale nebyl si jistý, co to bylo. Působila, jako kdyby skrývala nějaké tajemství. Umíral touhou se jí zeptat, ale nechtěl působit příliš zvědavě.

Tu se odněkud zezadu ozvaly rohy a všichni se tázavě tím směrem podívali. Erecovi se leknutím sevřel žaludek.

“IMPÉRIUM! RYCHLE SE BLÍŽÍ!” křičela hlídka v koši a zuřivě ukazovala rukou. “IMPERIÁLNÍ FLOTILA!”

Erec se Stromem se rozběhli na zád', aby měli co nejlepší výhled. Posádka se automaticky začala hotovit k boji. Všichni kontrolovali své zbraně, utahovali řemeny zbroje a psychicky se připravovali na bitvu.

Bratři doběhli na zád', sevřeli rukama zábradlí a začali se rozhlížet. To, co hlásila hlídka v koši, byla pravda. V ohybu řeky, jenom několik set metrů za nimi, se objevila řada imperiálních lodí, plujících pod svými černožlatými plachtami.

“Museli nás nějak vyčmuchat,” procedil Strom hněvivě.

Erec zakroutil hlavou.

“Nejspíš jsou za námi celou dobu,” odpověděl. “Jenom čekali na správný okamžik, kdy se nám ukážou.” “Proč by čekali?” zeptal se bratr.

Erec se ohlédl k přídí lodi a pohlédl proti proudu.

„Na tohle,“ řekl.

Strom sledoval jeho pohled a oba přibližující se břehy.

„Čekali na nejužší bod řeky,“ vysvětloval Erec.
„Až budeme proplouvat tou soutěskou jedna loď za druhou jako husy na pochodu a až budeme příliš hluboko v úžině, abychom to ještě mohli otočit, udeří. Mají nás přesně tam, kde nás mít chtěli.“

Zadíval se na nepřátelskou flotilu, a znovu pocítil to zvláštní soustředění a zostření smyslů, které se jej zmocňovaly pokaždé, když mu před bitvou stoupal adrenalin v krvi. Tu jej najednou něco napadlo.

Podíval se na bratra.

„Přejdi támhle na tu loď,“ poručil mu a ukázal.
„Dostaň se na konec naší formace a potom dostaň všechny pryč. Rozumíš? Všichni do posledního musí zmizet. Až bude prázdná, ty budeš poslední, kdo ji opustí.“

Strom se na něj díval a nechápal, kam bratr míří.

„Až bude prázdná?“ zeptal se. „Co máš za lubem?“

„Chci ji nabourat.“

„Nabourat?“ zeptal se Strom.

Erec přikývnul.

„V nejužším místě, tam, jak se břehy už skoro dotýkají, ji otočíš bokem k proudu a potom odtamtud zmizíš. Při troše štěstí uvízne a vytvoří bariéru. Nějaký čas nebudou schopni pokračovat dál. Jdi! Jdi!“

Strom se okamžitě vrhnul splnit bratrovy příkazy. To patřilo mezi jeho lepší vlastnosti. V okamžicích jako byly tyto, Ereca většinou bez meškání poslouchal, ať už s jeho rozhodnutími souhlasil anebo ne. Erec navedl svou loď vedle ostatních a Strom potom přeskakoval z jedné paluby na druhou. Jakmile se ocitl na správné lodi, začal okamžitě rozdělovat rozkazy a posádka se začala činit. Hned v prvních vteřinách loď opustila většina mužů a zbylí pomáhali Stromovi provést úkol.

Erec potom záhy s obavou sledoval, jak se dotyčná loď začíná oddělovat od konvoje.

„Použijte lana!“ křičel na ně. „Zahákujte se, jinak se odtamtud nedostanete!“

Posádka ihned poslechla jeho příkazy. Námořníci se rozběhli k bokům lodi, roztočili nad hlavami lana s háky a začali je házet do vzduchu. Hákovali vlastní lodě a potom se k nim s vypětím všech sil přitahovali. Tím se zastavilo vzdalování a oni mohli opouštět obětovanou loď rychleji. Desítky mužů z její posádky přeskakovaly z jedné paluby na druhou, pobravše předtím ve spěchu své nejdůležitější zbraně a vybavení.

Strom na všechno dohlížel, rozdával rozkazy a ujišťoval se, že loď opustili opravdu úplně všichni. Brzy osaměl.

Podíval se na Ereca, který na něj spokojeně kývnul.

„A co zásoby?“ vykřikl mladší bratr. „A rezervní zbroj a výzbroj?“

Erec zakroutil hlavou.

„Nech to tam,“ křičel nazpět. „Jen se postarej,

aby uvízla.“

„TĚSNĚ K SOBĚ!“

Lodě se shlukly do sevřené formace a projížděly úžinou, sevřenou z obou stran ostrými skalami. Jakmile byli na druhé straně, Erec se ohlédl se a viděl, že se imperiální lodě rychle blíží. Teď už byly jenom sto metrů za nimi. Na jejich palubách se stovky vojáků připravovaly s luky a zapálenými šípy. Byli téměř na dostřel a času nebylo nazbyt.

„TEĎ!“ vykřikl na bratra v okamžiku, kdy jeho loď jako poslední vjela do úžiny.

Strom sledoval situaci a vyčkával. Když uznal, že nastala vhodná chvíle, zvedl meč a přesekal lana poutající jej k Erecově flotile. Zároveň otočil kormidlem prudce do strany a na poslední chvíli přeskočil na poslední z Erecových lodí. Loď bez posádky se v nejužším bodě říčního koryta okamžitě prudce obrátila doprava.

„POMOŽTE JÍ!“ křičel Erec, který viděl, že Stromova opatření nemusí stačit.

Muži z posádky poslední lodi znovu vyhodili háky, zachytili uvolněnou loď a začali ji obracet do ideální pozice. Loď se vzpírala protichůdným silám proudu a provazů, ale nakonec se podařilo ji natočit tak, jak bylo třeba. Potom všichni naráz lana uvolnili a proud už dokonal zbytek. Zachytil liduprázdné plavidlo, odnesl jej několik metrů zpátky a potom jím mrštil proti skalám, obepínajícím z obou stran úžinu. Dřevo trupu začalo skučet pod nápořem vody, která se u pravého boku začala

zvedat, jako kdyby loď byla hrází.

Vzniknuvší překážka dokonale ucpala průjezd. Jenom vteřinu poté, co byla náročná operace dokonána, začaly za zadními řadami dopadat imperiální šípy.

Podařilo se jim uniknout jenom o vlásek a šípy z velké části dopadly na opuštěnou loď. Zbytek potom se zasyčením do vody zhruba deset metrů za poslední z Erecových lodí. Zablokovaná loď začala hořet, čímž se překážka jenom vylepšila. Nyní byla řeka na čas neprůjezdná.

“Naplnno vpřed!” poroučel Erec.

Jeho lodě zachytily plný vítr, posádky se opřely do vesel, a tak se flotila začala od blokády rychle vzdalovat dál a dál na sever a do bezpečí před imperiálními šípy. Další salva už byla zcela neškodná a střely jenom zasyčely daleko za posledními z lodí.

Pokračovali nejvyšší rychlostí dál. Erec stál na přídi a s uspokojením sledoval, jak se imperiální flotila zastavuje před jejich překážkou. Jeden z kapitánů se nebojácně pokusil prorazit, ale vše, čeho docílil, bylo přeskočení ohně na jeho vlastní palubu tak nešťastně, že jim chytly sudy s olejem a celá loď se během chvíle vznítla jako pochodně. Posádka v křiku skákala přes palubu a bariéra se tím ještě rozrostla. Erec při pohledu na tu spoušť usuzoval, že imperiáni nebudou schopni prorazit možná i několik dní.

Tu mu najednou někdo pádně položil ruku na rameno. Podíval se na spokojeně se zubícího Stroma.

“Tohle byla jedna z nejlepších akcí, které jsme jim

my dva provedli,“ řekl.

Erec se také usmál.

“Skvěle uděláno,“ odpověděl.

Zadíval se kupředu na řeku, táhnoucí se daleko na sever a ani teď se nedokázal uvolnit. Tuhle bitvu možná vyhráli – ale jaké další nástrahy asi ještě leží před nimi?

KAPITOLA PÁTÁ

Volusia stála na vysokém pódiu, na sobě měla zlaté šaty a dívala se na zlaté schodiště, postavené jen a pouze na její počest. Rozpažovala ruce a libovala si v dalším z okamžiků slávy. Ulice Kapitolu byly přeplněny lidmi kam až její oko dohlédlo. Byli tu imperiální občané i spousta jejích vojáků, a ti všichni byli teď novými věřícími. Všichni se jí klaněli a bili v ranním slunci čely o zem. Všichni svorně prozpěvovali její jméno, jako ostatně každého rána během rituálu, který ona a její ministři zavedli. Lidé dostali nařízeno ji buď uctívat, anebo zemřít. Uvědomovala si, že Kapitol ji zbožňuje jenom proto, že musí, ale to nepotrvá dlouho. Brzy už to budou dělat automaticky, protože se to stane vším, z čeho bude jejich svět ukut.

“Volusia, Volusia, Volusia,” prozpěvovali.
“Bohyně slunce a hvězd. Matka oceánu a zvěstovatelka nového úsvitu.”

Uctívaná se rozhlížela do všech stran a obdivovala své nové město. Všude stály nové zlaté sochy, zpodobňující ji samotnou. Příkaz ty modly postavit byl jeden z vůbec prvních, které po získání moci udělila. Každý kout hlavního města teď měl svou zářící zlatou sochu. Všude kam se člověk podíval, viděl Volusii. Nebylo možné existovat a přitom ji nemít neustále na očích i v mysli.

Konečně byla spokojená. Konečně byla bohyní, kterou se

chtěla stát.

Prozpěvování naplňovalo ranní vzduch, stejně jako vůně kadidla, páleného na každém oltáři v každé uličce. Muži, ženy i děti od rána plnili ulice a bok po boku se všichni klaněli. Volusia sama si byla zcela jistá, že si jejich úctu zaslouží. Sem do Kapitolu to byla dlouhá a náročná cesta, na které si musela lecos vytrpět a zbytek vybojovat. Jí se to však podařilo. Zničila imperiální armády a Kapitol byl nyní konečně její.

Impérium bylo její.

Její poradci tento názor nesdíleli, ale Volusia se nestarala o to, co si myslí. Věděla, že je neporazitelná, a že mezi nebem a zemí neexistuje žádná síla, která by ji mohla zničit. Nejen, že se nebála, ale dokonce toto všechno považovala za pouhopouhý začátek věcí příštích. Chtěla ještě více moci. Měla v úmyslu navštívit každý roh i osten Impéria a rozdrtit všechny, kteří se jí pokusí vzdorovat. Všechny, kdo jednoznačně nepřijmou její totální nadvládu. Bude shromažďovat větší a větší armády, až už nikdo nebude mít sebemenší naději v takové revoltě uspět a bude se muset podrobit.

Připravena začít další den, jala se Volusia pomalu a důstojně sestupovat po zlatých schodech. Když došla dolů, znovu rozpažila ruce, což způsobilo, že se lidé vrhali kupředu, aby se svými dlaněmi mohli dotknout těch jejích. Dav věřících se mohl přetrhnout, aby byl v její blízkosti. V blízkosti živoucí bohyně. Někteří její ctitelé dokonce v pláči padali na kolena a bili tváří o zem, když procházela kolem nich, zatímco jiní se jí vrhali

přímo pod nohy v bláznivé touze, aby na ně šlápla. Nečinilo jí to sebemenší problém.

Konečně měla své věřící, které brzy vyšle do války.

*

Volusia stála na vysokých hradbách, obkružujících hlavní města Impéria, dívala se na čisté pouštní nebe a bylo jí skvěle. Na zemi pod hradbami nebylo nic než bezhlavé mrtvolky nepřátel, na kterých teď nezřízeně hodovala mračna supů. S typickými skřeky se sem slétali ze všech stran stále další a další. Mimo městské zdi vál slabý pouštní vítr, který až sem k ní přinášel těžký zápach hnijícího masa. Na jejím obličeji však ten masakr vyluzoval široký úsměv. Tito lidé se odvážili se jí protivit a zaplatili za to svou daň.

„Neměli bychom pohřbít mrtvé, bohyně?“ ozval se hlas.

Podívala se na jednoho ze svých vojenských velitelů. Jmenoval se Rory, byl to člověk vysoké postavy, měl široký hrudník, ostře řezanou bradu a byl až neobvykle pohledný. Povýšila jej nad ostatními generály proto, že jí bylo příjemné se na něj dívat. Navíc to byl schopný velitel, který chtěl vždy za každou cenu vyhrát. To dobře korespondovalo s její vlastní povahou.

„Ne,“ odpověděla a podívala se stranou. „Přeji si, aby hnili na slunci a byli požíráni těmi zvířaty. Chci, aby všichni viděli, co se stane těm, kdo se odváží vzdorovat velké Volusii.“

Muž zhnuseně odvrátil zrak.

„Jak si přeješ, bohyně,“ odpověděl.

Volusia se zadívala na obzor, a tu se vedle ní objevil její čaroděj Koolian. Na sobě měl černou kápi a plášť, zpod které zářily zelené oči a bradavicemi zhyzděná tvář. Byl to tvor, který pomáhal zosnovat vraždu její vlastní matky a jeden z mála členů jejího nejbližšího kruhu poradců, kterým mohla bezmezně důvěřovat. Teď se postavil vedle ní a rovněž se zahleděl do dálky.

„Víš, že tam venku stále jsou,“ připomenul jí. „Že si pro tebe přicházejí. I teď cítím, jak se blíží.“

Volusia se na něj ani nepodívala.

„Já také,“ odpověděla však po chvíli.

„Rytíři Sedmi jsou velmi mocní, má bohyně,“ pokračoval Koolian. „Mají celou armádu mágů a vojáků tolik, že se s nimi ani ty samotná nemůžeš měřit.“

„A nezapomínejme na Romulovy muže,“ dodal Rory. „Zprávy říkají, že už se blíží k našim břehům. To je milion mužů.“

Volusia dlouhou chvíli neříkala vůbec nic. Jediným zvukem byl vítr a krákání supů, nepřestávajících ani na vteřinu hodovat.

Rory se nakonec rozhodl pokračovat:

„Sama víš, že nemůžeme toto místo ubránit. Zůstat zde pro nás znamená smrt. Co přikazuješ, abychom udělali, bohyně? Měli bychom opustit Kapitol? Nebo se snad vzdát?“

Teprve teď se na něj Volusia otočila se sladkým úsměvem.

„Měli bychom slavit,“ odpověděla.

„Slavit?“ zeptali se oba dva najednou šokovaně.

„Ano, měli bychom slavit,“ trvala na svém.
„Až do úplného konce. Posilte brány a znovu otevřete velkou arénu. Vyhláшуji sto dní slavností a gladiátorských her. Možná, že na konci této války všichni zemřeme, ale pořád to ještě můžeme udělat s plnými žaludky a úsměvy na tvářích.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Godfrey se hnál ulicemi Volusie, následován Ariem, Merekem a Akorthem s Fultonem. Spěchali k městské bráně než bude příliš pozdě. Stále ještě byli v povznesené náladě z toho, jak se jim podařilo sabotovat dění v aréně. Povedlo se jim otrávit toho slona a také najít Draye a pustit jej do arény zrovna ve chvíli, kdy ho Darius nejvíce potřeboval. Díky jejich pomoci, a také pomoci oné Finiánky jménem Silis, nakonec Darius zvítězil. Zachránili tak život svého přítele a alespoň trochu zmírnili vlastní vinu na tom, co se v ulicích Volusie stalo s Dariovým povstáním. Samozřejmě, Godfreyho role byla jenom podpurná. Stál ve stínu, kde byl odjakživa nejlepší, a bez Dariovy udatnosti a bojových schopností by k tomu vítězství nikdy nedošlo. Godfrey však přesto věděl, že tentokrát jsou jeho zásluhy nemalé.

Jenže potom se všechno zhatilo. Godfrey Daria po zápase očekával u hlavní brány z arény, a měl v plánu jej další akcí osvobodit, jenže vůbec nečekal, že Darius bude vyveden zadní bránou ve vší tichosti a urychleně eskortován pryč z města. Po jeho vítězství se totiž zvedla ohromná vlna ovací. Dav přihlížejících nepřestával skandovat jeho jméno a otrokáři se této neočekávané a náhlé popularity zalekli. Neúmyslně vytvořili hrdinu a nakonec se rozhodli jej raději vyvést v tichosti z města předtím, než mohl obdiv přerůst v soucit nad jeho údělem a nakonec v povstání.

Ted' s ostatními běželi k bráně a zoufale se snažili Dariovu eskortu dohnat, ale vypadalo to, že už bylo příliš pozdě. Cesta do Kapitolu byla dlouhá, většinou vedla liduprázdným krajem nebo dokonce přímo Velkou pustinou a navíc jistě budou cestovat za velmi silného vojenského doprovodu. Jakmile by Darius opustil město, nebyl by už žádný způsob, jak by mu Godfrey mohl ještě pomoci. Takže jej museli zachránit teď, jinak bude všechno jejich úsilí k ničemu.

Těžce oddechující probíhali ulicemi. Akorth s Fultonem museli být dokonce občas Merekem s Ariem popoháněni. Jejich pivní břichy opravdu nebyly stavěné na podobné sportovní výkony.

“Nezastavuj se!” křičel Merek na Fultona a chytil jej za paži. Ario jednoduše udeřil Akortha loktem do zad, až hekl. Dělal to tak pokaždé, když muž začínal zpomalovat.

Godfrey cítil, jak mu po zádech stékají potůčky potu a proklínal sám sebe, že se většinu života zaobíral především pitím piva. Myšlenka na Daria však nepřestávala nutit jeho bolavé nohy zůstat v pohybu a probíhat jednou ulicí za druhou. Nakonec se všichni vynořili z dlouhého kamenného podloubí a vběhli na náměstí. Ani ne sto metrů od nich byla městská brána. Byla to impozantní stavba vysoká dobrých patnáct metrů. Godfrey se rozhlédl a sevřel se mu žaludek, protože spatřil, že křídla brány jsou otevřena dokořán.

“NE!” vykřikl, zapomínaje na to, že má zůstat nepozorován.

Zmocnila se jej panika, protože spatřil vězeňský vůz, tažený několika páry koní a hlídaný početnou imperiální stráží. Byla to vlastně velká železná klec na kolech a mířila branou ven z města.

Godfrey přidal do kroku s takovým odhodláním, že to jeho nohy nakonec přestaly stíhat a on málem upadl.

„To nestihneme,“ řekl Merek, který jej doběhl a chytil za paži.

Ten jej ale nevrle setřásl. Sám věděl, že je vše ztraceno – vůz byl příliš daleko, nabíral rychlost a navíc byl velmi silně hlídán. Godfrey navíc už opravdu nemohl udělat ani krok.

Ted' zůstal stát uprostřed náměstí, opřel se rukama o kolena a zhluboka oddechoval.

„Nemůžeme ho nechat odjet!“ sípal mezi nádechy.

Ario zakroutil hlavou a přišel k nim.

„Už je pryč,“ řekl. „Ted' musíme zachránit sebe. Bojovat proti nim můžeme zase někdy jindy.“

„Osvobodíme ho při příští příležitosti,“ přidal se Merek.

„Jak!?“ rozkřikl se Godfrey rozzlobeně.

Nikdo z nich mu nedokázal odpovědět. Všichni tam jenom stáli a dívali se, jak se železná křídla brány zase zavírají a šance na záchranu mizí.

Dariův vůz vyrazil na svou cestu a s každým okamžikem byl dál a dál v poušti. Brzy po nich nezůstane nic víc než jenom oblak prachu, a i ten posléze zmizí. Godfrey cítil, jak jej bodá u srdce. Nemohl se zbavit pocitu, že zklamal i toho posledního člověka na

světě, kterému ještě mohl být co platný. Ztratil poslední naději na své vykoupení.

Tu bylo najednou nastalé ticho přerušeno zdivočelým psím štěkotem. Godfrey se podíval odkud zvuk přicházel a spatřil Draye přibíhajícího z jedné z uliček. Pes štěkal a vrčel jako šílený. Pelášil napříč náměstím. I on byl zoufalý a chtěl svého pána zachránit. Když doběhl k veliké železné bráně, vyskočil na ni a začal zuřivě hryzat její mříže. Úspěch samozřejmě nemohl přijít.

Godfrey s hrůzou spatřil, jak jeden z imperiálních vojáků, kteří stáli na stráži, na Draye pohlédl a dal signál druhému. Ten vytáhl meč a učinil ke psovi krok s jasným záměrem se jej zbavit.

To se nesmělo stát. Godfrey později ani nevěděl, kde se v něm vzala odvaha. Nejspíše už toho na něj bylo jednoduše příliš. Příliš mnoho nespravedlnosti, kterou už nedokázal nadále mlčky snášet. Když nemohl zachránit Daria samotného, musí se alespoň pokusit zachránit jeho milovaného psa.

Slyšel sám sebe křičet, cítil, že už zase běží, ale všechno bylo jako kdyby byl mimo sebe. Zmocnil se jej neskutečný pocit síly. Uvědomil si, že v některém z předchozích okamžiků dokonce tasil svůj krátký meč a teď se řítí na nic netušící stráž. Jeden z nich se stačil překvapeně otočit, ale jenom proto, aby mu Godfrey v následujícím okamžiku vrazil meč do břicha.

Obrovitý imperián se na útočníka nevěřícně podíval, vykulil oči a potom se sesunul k zemi jako hromada starých hadrů.

To už se na Godfreyho vrhnuli dva další. Tasili své strašlivé

meče a on věděl, že jeho zbraň se s nimi nemůže rovnat. Uvědomil si, že za tento čin zaplatí životem.

To se ale už ozvalo zavrčení, ohlašující, že Dray nehodlá jenom tak stát stranou. Skočil na jednoho ze strážných a málem přitom v letu narazil i do Godfreyho. Zahryznul se tomu muži do krku a cukáním vlastního těla jej strhnul k zemi. Tam mu vyrval hrdlo.

Ve stejném okamžiku už konečně dorazili i Merek s Ariem. Oba dva zároveň vrazili zbývajícimu strážnému své krátké meče do zad. Zabili jej ještě než stačil seknout po Godfreyem.

Všichni se zastavili a zhrozeně si prohlíželi tu řezničinu kolem. Do jednoho byli šokováni tím, co právě provedli a také tím, že v sobě Godfrey vůbec našel k podobnému činu odvalu. Dray mu začal olizovat ruku.

„Nenapadlo by mě, že v sobě máš něco takového,“ řekl Merek obdivně.

Godfrey se nemohl ani pohnout.

„Já ani nevím, co jsem právě udělal,“ řekl slabým hlasem. O ničem nepřemýšlel, nic neplánoval, neměl ani čas začít se bát. Jenom nechal vztek, aby převzal kontrolu. Dělá to z něj snad hrdinu?

Akorth s Fultonem se mezitím zděšeně rozhlíželi na všechny strany, ve snaze zahlédnout případné imperiální posily.

„Musíme odsud okamžitě vypadnout!“ křičel Akorth. „Hned!“

Godfrey cítil, jak jej někdo chytil za ramena a potom

táhnul pryč. Zabralo pár okamžiků než si uvědomil, že musí spolupracovat a dát se spolu s ostatními na útěk. I s Drayem po boku se všichni rozeběhli zpět do uliček Volusie, vstříc čemukoliv dalšímu, co si na ně osud přichystá pro příště.

KAPITOLA SEDMÁ

Darius seděl opřený zády k železným mřížím, jeho zápěstí byla spoutána stejně jako jeho kotníky a mezi oběma okovy se táhnul dlouhý, těžký řetěz. Jeho tělo bylo pokryté ranami a modřinami. Měl pocit, jako kdyby vážilo tunu. Vězeňský vůz poskakoval na nerovné cestě a on vyhlížel ven, pozoroval pouštní oblohu a cítil se strašlivě opuštěně. Jeho kočár projížděl nekonečně pustými kraji, kde nebylo možno zahlédnout vůbec nic zajímavého. Připadal si, jako kdyby se ocitl na samém konci světa.

Jeho klec byla částečně zastíněna, ale přesto se pruhy slunečního světla dostávaly dovnitř, a tak se musel v jednom kuse potýkat s trýznivým pouštním vedrem. Potil se, i když se snažil vůbec nehýbat a klidně dýchat.

Bylo mu to ale jedno. Celé jeho tělo hořelo horečkou z ran, bolelo jej od hlavy až k patě a sebemenší pohyb mu působil učiněná muka. Nekonečný řetěz bojů, bez možnosti si odpočinout více než jednu jedinou noc, jej naprosto vyčerpal. Teď zavřel oči a snažil se rozehnat vzpomínky na to všechno, ale pokaždé, když to udělal, docílil jenom toho, že viděl všechny své kamarády umírat v aréně vedle něj, zatímco on pokračoval dál v boji. Desmond, Raj, Luzi a Kaz, ti všichni tam zůstali. Všichni zemřeli, aby on mohl přežít.

Byl šampiónem, dokázal něco nemožného, ale to pro něj

znamenal jenom velice málo. Věděl, že smrt přichází tak jako tak, a že jeho odměna - svoboda, se nakonec proměnila v další boj v nové aréně. Tentokrát v hlavním městě Impéria. Stane se podívanou pro ještě větší a náročnější publikum a bude bojovat s ještě horšími nepřáteli. Odměnou za všechno co vykonal, i za oběti jeho bratrů, tedy vlastně stejně byla vidina smrti.

Raději by zemřel rovnou teď, než aby si tím vším musel projít znovu. Jenže ani toto nemohl nijak ovlivnit. Byl spoutaný a zcela bezmocný. Jak dlouho ještě tato muka potrvají? Bude přinucen sledovat, jak poslední věc, kterou na světě ještě miluje, umírá také, než sám naposledy vydechne?

Znovu zavřel oči a zoufale se snažil ty vzpomínky vyhnat z mysli, když tu se mu najednou vynořila jedna mnohem starší, až z dob jeho dětství. Hrál si tehdy před chatrčí svého dědy v blátě. Učil se sekát dřevěnou tyčí. Znovu a znovu jí udeřil do terče z bambusových prutů, až jej děd nakonec vyrušil.

“Přestaň si pořád hrát s těmi klacky,” zamračil se tehdy. “Chceš, aby si tě začali všímat? Chceš, aby si mysleli, že jsi bojovník?”

Potom mu hůl dokonce vzal a přelomil ji přes koleno. Darius se naježil hněvem. Pro něj to bylo něco víc než jenom hůl. Byla to zbraň, jediná, kterou kdy v životě měl. Znamenala pro něj úplně všechno.

Přesně tak, chci, aby věděli, že jsem válečník. Přesně tohle chci, aby si o mě lidé mysleli, pomyslel si.

Jenže jeho děd se už otočil zády, odcházel pryč a Darius neměl

dostatek odvahy aby za ním onu rebelantskou větu vykřikl nahlas.

Namísto toho jenom zvedl rozbitou hůl ze země, držel oba kusy v rukou a po tvářích mu tekly slzy. Toho dne přísahal sám sobě, že se jim jednou všem pomstí. Za utrpení jeho vesnice a nutnost otročení pro Impérium.

Jednoho dne je všechny rozdrtí. Válečník – to bude to, co o něm všichni budou říkat.

*

Nevěděl, kolik času, hodin nebo dnů uplynulo, ani kdy vlastně upadl do spánku, ale když se probudil, všiml si, že jasná ranní pouštní slunce zářící na obloze předtím byla najednou o notný kus dále a jejich svit zoranžověl. Bylo pozdní odpoledne a blížil se večer. Vzduch byl o poznání chladnější a jeho bolavé tělo ztuhlo, takže bylo najednou těžší se pohnout. Dokonce měl problémy si i na tvrdé podlaze vozu být jenom poposednout. Také cítil strašný hlad, jako kdyby několik dní za sebou nejedl. Koně uháněly neúnavně dál a dál po kamenité pouštní půdě a vůz se mnohdy zmítal tak, že se Darius udeřil hlavou o mříže. Zamrkal očima, aby se alespoň trochu vzbudil, když už si je nemohl promnout svázanýma rukama, a přemýšlel, jak daleko to může do Kapitolu ještě být. Už teď měl pocit, že cestuje celé věky.

Několikrát zamrkal a podíval se ven. Očekával, že jako vždy spatří prázdný horizont, poušť a nic než poušť, ale tentokrát uviděl něco jiného. Poprvé od vsazení do této klece se ve svém posedu napřímil.

Vůz začal zpomalovat a hromobití několika párů koní také utichalo. Silnice se rovněž zdála hladší, a obklopovala ji nová krajina. Darius spatřil něco, na co už potom nikdy v životě nezapomněl. Přímou z pouště se zvedala masivní hradba. Byla tak vysoká, že se zdála sahát až do nebes a táhla se kam až oko dohlédlo. Cesta je vedla k obrovské zářící zlaté bráně, nad níž se ochozy ježily kopími imperiálních vojáků. Darius si uvědomil, že musel spát mnohem déle než si myslel. Nejspíše několik dní, protože toto už musel být Kapitol.

Potom se zvuk klapotu koňských kopyt najednou razantně změnil, když vjeli na dřevěný most před branou. Projížděli kolem stovek vojáků, kteří tam drželi stráž a stavěli se do pozoru.

Ozvalo se mohutné zavržení, když se zlatá brána, neuvěřitelný to příklad imperiální pompéznosti, začala otvírat dokořán, jako kdyby je chtěla pohltit. Za ní Darius spatřil to překrásné město. Podle jeho fortifikace navíc usoudil, že odsud není úniku. Jako kdyby osud chtěl potvrdit jeho myšlenky, dolehlo k němu náhle jakési vzdálené hřmění a on poznal, oč se jedná: byl to řev arény, divoké ovace publika lačného po krvi. To bude místo jeho posledního boje. Neměl strach. Jen se modlil k Bohu, aby mohl zemřít na svých nohou, pevně rozkročený a s mečem v ruce. Aby jej ani v posledních vteřinách neopustila odvaha a chrabrost, pro které žil.

KAPITOLA OSMÁ

Thorgrin s Angelou na zádech se třesoucíma rukama naposledy přitáhl za provaz a přehoupl se přes okraj útesu. Pot se z jeho těla jen řinul a on ztěží popadal dech. Podíval se zpátky dolů na strmé útesy a vlny, rozbíjející se o skaliska stovky metrů pod ním. Jejich loď, kotvící na pláži, se najednou zdála malá jako hračka. Byl sám překvapen, že dokázal vylézt tak vysoko. Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor a Matus jej následovali a teď se jeden jako druhý udýchaně hroutili na zem. Právě vyšplhali na Ostrov světla.

Thor klečel na jednom koleni, celé tělo se mu třáslο vyčerpáním a rozhlížel se po okolí. To co viděl mu nedávalo ani trochu naděje. Už z dálky cítili i viděli kouř a teď patřili na popel a dohořívající trosky rozprostírající se kam až oko dohlédlo. Okolí sálalo horkem z ohňů. Ti tvorové tento kdysi nádherný a vskutku idylický ostrov naprosto zdevastovali. Zcela jej obrátili v popel.

Znovu vstal, odhodlán neztráčet ani minutu. S bušícím srdcem začal prohledávat okolí ve snaze najít jakoukoliv stopu po Guwaynovi. Když však viděl v jakém stavu toto místo je, začal se bát toho, co nejspíše najde.

“GUWAYNE!” volal do všech stran.

Jeho hlas se vracel zpátky v ozvěně, jako kdyby se mu chtěl vysmívat. Potom nepřišlo nic, než ticho.

A také křik Lycoples, poletující někde vysoko nad ostrovem. Kroužila nad nimi a také hledala. Znovu zavřeštěla a potom se jako šipka spustila dolů a směrem ke středu ostrova. Thor cítil, že se mu snaží naznačit cestu.

S ostatními v patách se rozběhl stejným směrem jako drak a po cestě se nepřestával v jednom kuse rozhlížet.

“GUWAYNE!” volal. “RAGONE!”

Čím více však z té zdevastované a zčernalé krajiny viděl, tím více si byl jistý, že tu nic nemohlo přežít. Ostrov světla, kdysi oplývající svěží trávou a stromy, se nyní proměnil ve zjizvenou černou a zapáchající pustinu. Thor přemýšlel, jací tvorové kromě draků by mohli něco takového způsobit a především, kdo za tím vším stál. Kdo je sem mohl poslat a proč? Proč byl jeho syn tak důležitý, aby se někdo obtěžoval poslat pro něj armádu?

Podíval se na obzor v naději, že spatří jakoukoliv stopu, ale zas a znovu se jenom zklamával. Jediný pohyb, který bylo možné zaznamenat, byly plápolající ohně.

Chtěl věřit, že to Guwayne všechno nějak přežil, ale nedokázal si představit, jak by to bylo možné. Pokud čaroděj, tak mocný jako byl Ragon, nemohl ty útočníky zastavit, jak by mohl jeho syn zůstat naživu?

Po všem, čím si na své dlouhé cestě už prošel, teď Thor poprvé začínal ztrácet naději.

Běželi dál a dál, vyhýbali se ohňům, až se dostali na jedno z návrší, odkud bylo možné se lépe rozhlédnout. Byl to O'Connor, kdo vykřikl a ukázal prstem před sebe.

„Tam!“ řekl.

Ukazoval směrem, kde ze země trčel pahýl starověkého stromu. Nyní byl celý ohořelý, jeho větve strašidelně pokroucené, ale i tak byl stále ještě impozantní. Thor se pozorně zadíval a spatřil, že pod stromem někdo bez pohybu leží.

Okamžitě pocítil, že to musí být Ragon. Po Guwaynovi však nebylo ani vidu ani slechu.

Pln strachu se vrhnul kupředu a když po chvíli dorazil na místo, zhroutil se na kolena po Ragonově boku a zoufale těkal očima sem a tam ve snaze zahlédnout jakékoliv stopy po Guwaynovi. Doufal, že by třeba mohl být ukrytý v Ragonově hábitu, nebo vedle něj, či třeba někde poblíž mezi kameny.

Jenže ať se díval kam chtěl, dítě nebylo k nalezení.

Sehnul se nad Ragonem a pomalu jej otočil. Jeho roucho bylo spálené do černa. Thor se modlil, aby druid žil a když mu teď pohlédl do obličeje, svitla mu naděje, neboť se Ragonova víčka mírně zachvěla. Popadl ho za ramena a zjistil, že je jeho tělo velice horké na dotek. Zda to bylo kvůli ohni anebo magické energii, to nešlo odhadnout. Odtáhl mu kapuci z čela a vyděsil se. Ragonův obličej byl celý popálený a znetvořený od plamenů.

Tu sebou čaroděj najednou pohnul, začal lapat po dechu a kašlat. Thor viděl, že se snaží bojovat o život. Při pohledu na něj mu bylo do pláče. Jenom málokterý muž byl lepší než tento. Ragon k nim byl vždy laskavý a podobný osud si ani v nejmenším nezasloužil. Thor nepochyboval, že bojoval za záchranu ostrova i jeho syna do posledního okamžiku. Nemohl si pomoci, aby se

za to všechno necítil zodpovědný.

„Ragone,“ řekl hlasem, zadrhávajícím se mu v hrdle.
„Odpusť.“

„Jsem to já, kdo prosím o odpuštění,“ zasípal druid slaboučkým hlasem. Rozkašlal se a teprve po chvíli byl schopen pokračovat. „Guwayne...“

Více neřekl.

Thorovo srdce bušilo jako šílené. Snad ani nechtěl vědět, jak bude ta věta pokračovat. Jak se bude moci znovu postavit před Gwendolyn, jestli je Guwayne po smrti?

„Pověz,“ přinutil se navzdory svým pocitům říci a sevřel druidova ramena. „Je chlapec naživu?“

Ragon dlouhou dobu bojoval o nadechnutí. Thor pokynul O'Connorovi, který okamžitě přispěchal s měchem čisté vody. Thor trochu nalil na Ragonovy rty. Druid se napil a znovu se rozkašlal.

Potom konečně zakroutil hlavou.

„Je to ještě horší,“ řekl sotva slyšitelně. „Smrt by pro něj byla vykoupením.“

Znovu se odmlčel a Thor měl co dělat, aby se nezačal viditelně třást.

„Odnesli jej pryč,“ pokračoval konečně po chvíli druid. „Vytrhli mi ho rovnou z náručí. Všichni...všichni tu byli jenom kvůli němu.“

Thorovi se zatmělo před očima. Jeho jediné dítě bylo odneseno nějakými obludami z pekla.

“Ale kdo to byl?” zeptal se. “Kdo za tímhle stojí? Kdo je tak mocný, že by mohl něco takového udělat? Myslel jsem, že síla, kterou měl Argon a ty, byla nad všechny bytosti tohoto světa.”

Ragon přikývl.

“Tohoto světa, ano, přesně tak,” odpověděl. “Tihle ale nebyli z našeho světa. Byli to zplozenci nejhoršího z pekel. Přišli z Krvavé země.

“Krvavá země?” zeptal se Thor zmateně. “Už jsem cestoval napříč několika pekly, ale o tomto jsem neslyšel. Jak by mohlo existovat ještě temnější místo než ta, která jsem již viděl?”

Ragon zakroutil hlavou.

Krvavá země je více než jenom území. Je to stádium. Spí tam zlo mnohem temnější a mocnější než si dovedeš představit. Vládne tam Krvavý lord a právě on je nyní mocnější a rozzuřenější než kdykoliv v předchozích generacích. Víš, po celou dobu tu existuje válka. Válka mezi světy. Prastarý konflikt mezi silami dobra a zla. Obojí si přeje zvítězit a Guwayne... Guwayne je klíčem k tomu všemu. Ten, kdo jej vlastní, může přehoupnoutisky vah jednou provždy ve svůj prospěch a dobýt celou realitu. Navždycky. Argon ti o tom nejspíše nikdy nepověděl, protože jsi na to ještě nebyl připravený. Právě proto tě celou dobu cvičil. Pro mnohem větší válku než ty, kterými jsi již prošel.”

Thor měl co dělat, aby tomu všemu porozuměl.

“Moc to nechápu,” odpověděl. “Oni neodnesli Guwayna, aby ho zabili?”

Druid zakroutil hlavou.

“Je to horší. Vzali jej, aby z něj vychovali svého vojevůdce. Démonické dítě, které podle proroctví zničí všechno dobré v našem světě.”

Thor se nad tím vším přemýšlel.

“Potom ho musím získat zpátky,” řekl a okamžitě pocítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Lycoples někde vysoko nad nimi zakřičela.

Ragon chytil Thora za zápěstí. Na to, že bojoval o každé nadechnutí, měl v rukou překvapivě stále ještě slušnou sílu. Podíval se na Thora s takovou intenzitou, že ten uhnul pohledem. Připomněl mu tak bratra Argona.

“To nesmíš,” řekl přísně. “Krvavá země je pro každého člověka smrtelně nebezpečná. Nejsi dostatečně mocný to přežít. Cena za vstup je příliš vysoká. I se všemi tvými schopnostmi je zcela jisté, že tam zemřeš. Vy všichni. Nejsi na to připravený. Potřebuješ více tréninku, musíš nejprve plně ovládnout své síly. Vypravit se tam teď je šílenství. Nemáš naději získat syna zpět a zaplatíš za to životem.”

Thor se však již rozhodl.

“Už jsem se postavil všemu možnému zlu a nikdy jsem nebyl zcela připravený,” odpověděl. “Čelil jsem i svému ďábelskému otci Andronicovi a nikdy jsem se před ničím nesklonil. Postavím se i tomuto temnému lordovi, ať už jsou jeho

síly jakékoliv. Vstoupím do Krvavé země a nebudu se ohlížet na cenu. Guwayne je můj syn a já ho získám zpět, anebo při tom pokusu zemřu.“

Ragon zakroutil hlavou a znovu se rozkašlal.

„Nejsi připraven,“ řekl slabým hlasem. „Nejsi připra...připraven...potřebuješ... moc...potřebuješ...prsten.“

Rozkašlal se a z úst se mu vyřinula krev.

Thor se na něj užasle díval a přemýšlel, co má ten umírající muž na mysli.

„Jaký prsten?“ ptal se. „Myslíš Prsten? Naši domovinu?“

Dlouhou dobu se mu nedostalo žádné odpovědi. Ragon pouze sípavě dýchal a teprve po chvíli znovu nabral síly k odpovědi.

„Čarodějův...prsten.“

Thor jej křečovitě chytil za ramena a byl by jím zacloumal, kdyby k němu necítil tolik respektu. Udělal by cokoli, aby jej přiměl povědět mu více, ale najednou pocítil, jak Ragonovo tělo přímo v jeho rukách tuhne. Jeho oči zesklivatěly a on naposledy vydechl. Potom už jenom nehybně ležel, připomínaje dokonalé ztělesnění klidu a míru.

Byl mrtev.

Thor měl pocit, že se snad zblázní.

„NE!“ zařval nejprve hněvivě, ale potom se mu roztrásla ramena a on vzlykaje mrtvého druida objal. Ten skvělý muž obětoval vlastní život ve snaze zachránit jeho syna. Thor měl pocit, že je to všechno jen a pouze jeho vina. Nemohl to tak

nechat. Nemohl dopustit, aby se to stalo jen tak pro nic za nic.

Zaklonil hlavu a s odhodlaným výrazem ve tváři se podíval přímo nad sebe.

“LYCOPLES!” zařval hlasem tak strašným, že se všichni z jeho družiny otráslí.

Dračice jeho výkřik slyšela a dobře porozuměla tónu jeho hlasu. Odpověděla mu s nemenší intenzitou a potom se v kruzích začala snášet k zemi, dokud nepřistála vedle něj.

Thor ani vteřinu nemeškal, rozběhl se k ní a vyskočil jí za krk. Jakmile se jí dotkl, pocítil, jak se energie jeho těla spojila s tou její.

“Počkej!” vykřikl O’Connor a společně s ostatními se vrhnul k němu. “Kam sakra letíš?”

Thor se na ně podíval pohledem plným hněvu.

“Do Krvavé země,” odpověděl odhodlaně. “Zachráním svoje dítě ať to stojí cokoli.”

“Umřeš tam,” řekl Reece temným hlasem.

“Potom umřu se ctí,” odsekl Thor rozzlobeně.

Zadíval se na horizont, kde stále ještě bylo možno vidět černající se hejno odlétajících oblud. Dobře věděl, kterým směrem se má vydat.

“Potom bys neměl jít sám,” odpověděl mu Reece. “Budeme tě sledovat na lodi a znovu se setkáme.”

Thorgrin netrpělivě přikývnul a poplácal Lycoples po krku. Jako za starých časů se svou Mycoples se potom vznesl do vzduchu.

“Ne, Thorgrine!” uslyšel pod sebou zoufalý Angelin hlásek.

Na malý okamžik pocítil vinu za to, že ji opouští, ale stejně se neohlédl.

Jeho syn byl odnášen pryč a to pro něj znamenalo celý svět. Musí jej najít a zabít přitom všechny, kteří se mu postaví do cesty – anebo při tom sám zahynout.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Gwendolyn procházela vysokým klenutým vchodem do královské trůnní síně. Několik sloužících jí i všudypřítomnému Krohnovi drželo dveře. Byla překvapena tím, co v sále objevila. Byl totiž prázdný. Král na jeho vzdáleném konci seděl na svém trůně zcela sám. Když za ní byly zavřeny dveře, prázdnota sálu byla ještě podtržena ozvěnou. Vydala se kupředu po mramorové dlažbě a přímo skrz sérii světelných sloupů vytvářených důmyslnými průzory ve střeše a ještě podtrhujících výjevy z rytířské historie království, vyvedené na podlaze. To místo bylo zároveň uklidňující i strašidelné, inspirativní i stísněné válečnickou historií královského rodu. Gwen měla pocit, že doslova cítí přítomnost dávných králů. Mnoha způsoby jí to vlastně připomínalo její domov v Králově Dvoře. Pokaždé, když sem vkročila, zmocnil se jí smutek a stesk po všem, co musela opustit. Strašlivě jí chyběl otec.

Král MacGil seděl na svém trůně, bradu měl opřenou o pěst a vypadal zamyšleně. Gwendolyn velice dobře rozuměla, jak může člověka tížit vláda. Připadal jí osamělý, jakoby uvězněný na tomto místě a vědoucí, že chod i osud celého království spočívá především na jeho ramenou. I ten pocit znala až příliš dobře.

„Ach, Gwendolyn,“ řekl a jeho tvář se při pohledu na ni rozjasnila.

Očekávala, že zůstane sedět, ale on okamžitě vstal a pospíšil

si po schodech dolů z trůnu. Celou dobu se na ni přitom upřímně usmíval. Jeho chování a přátelskost na ni po setkání s jeho synem, ze kterého se ještě nestačila zcela vzpamatovat, působily jako živá voda. Napadlo ji, jestli by o tom králi neměla povědět, ale potom se rozhodla, že raději bude držet jazyk za zuby a uvidí, kam se bude konverzace ubírat. Nechtěla působit nevděčně a začít koverzaci tématem, které by vlastně vypadalo jako stížnost.

„Od našeho předešlého rozhovoru jsem téměř nemohl myslet na nic jiného,” řekl a přátelsky ji objal. Krohn vedle ní zamručel a otřel se tváří o jeho ruku. Král se na něj podíval a usmál se.

„A kdopak je tohle?” zeptal se.

„Jmenuje se Krohn,” odpověděla Gwendolyn, vděčna za královu reakci. „Můj leopard - tedy, abych byla zcela přesná, je to spíše leopard mého manžela, ale já jej teď považuji za svého stejně jako on.”

Král poklekl a začal oběma rukama drbat Krohna za ušima. Dokonce jej i políbil na čelo. Ani trochu se šelmy nebál. Krohn v odpovědi olízl jeho tvář.

„Krásné zvíře,” řekl král. „Osvěžující změna po všech těch psech tady.”

Gwen byla okouzlena jeho vstřícností, ale zároveň tomu ne zcela rozuměla. Pamatovala na Mardigova slova.

„Takže tu zvířata jako Krohn jsou nakonec povolena?” zeptala se.

Král se zaklonil a srdečně se rozesmál.

„„Samožřejmě,” odpověděl. „„Proč by nebyla? Někdo ti pověděl něco jiného?”

Gwen rychle přemýšlela, zda mu o setkání s princem má říci, ale nakonec se rozhodla, že bude lepší, když celou rodinu nejprve lépe pozná, než mezi ně možná ne zcela spravedlivě vnese důvod ke konfliktu. Rozhodla se, že prozatím bude nejlepší pomlčet.

„„Přál sis mě vidět, můj králi?” zeptala se tedy namísto odpovědi.

Jeho tvář okamžitě zvažněla.

„„Správně,” odpověděl. „„Naše rozmluva byla přerušena a přitom toho musíme ještě mnoho probrat.”

Otočil se a naznačil jí, aby jej následovala. Společně začali procházet sálem, ozvěna jejich kroků se rozléhala a nějakou chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Gwendolyn si prohlížela vysoké klenuté stropy, erby vyobrazené podél stěn, gobelíny, trofeje, zbraně a brnění Vskutku obdivovala reprezentativnost tohoto místa. Zdejší větev rodu MacGilů si skutečně potrpěla na okázalosti rytířské výzdoby. Sál jí velice připomínal ten, který byl v jejím domovském hradě v Prstenu.

Procházeli se sálem, a když potom dorazili na jeho vzdálený konec, prošli dalšími dvoukřídlými velice starobylými a bytelnými dveřmi a dostali se na kamenný balkon. Přiléhal přímo k trůnnímu sálu, byl dobrých třicet metrů široký a podobná byla i výška jeho umístění nad zemí. Obklopovala jej balustráda.

Následovala krále na čerstvý vzduch. Ten se opřel rukama o hladké mramorové zábradlí a rozhlédl se. Pod nimi se rozkládalo

překrásné královské město, plné zeleně, ale i krásných domů s
břidlicovými střechami, postavenými blízko jeden ke druhému.
Na první pohled bylo vidět, že se město po staletí vyvíjelo
svým vlastním životem a mnohé čtvrti nebyly při výstavbě nijak
plánovány. Domy rostly živelně tak, jak to jejich obyvatelé
zrovna potřebovali. Se všemi svými věžemi a věžičkami město
vypadalo jako z pohádky. Zejména když se na pozadí třpytily
modré vody jezera a za nimi monumentální Útes.

To místo bylo tak dobře skryto a chráněno před okolním
světem, že bylo jenom ztěží uvěřitelné, že by se tu mohlo stát
něco zlého.

Král si však povzdechl.

“Není snadné si uvědomit, že toto místo umírá,” řekl,
jako kdyby jí četl myšlenky.

“Stěží uvěřit,” dodal, “že já sám brzy nebudu
žít.”

Gwendolyn se na něj účastně a zároveň tázavě podívala.
Přemýšlela, zda mu může nějak pomoci.

“Na jakou nemoc, můj králi?” zeptala se.
“Určitě to nemůže být tak hrozné, aby to léčitelé
nedokázali vyléčit.”

Král pomalu zakroutil hlavou.

“Už mě viděl každý z nich,” odpověděl. “Ti
nejlepší v celém království. Nic nevymysleli. V mém těle rostou
zhoubné tkáně a pomalu mě požírají.”

Znovu si povzdechl a zadíval k obzoru. Gwen se topila ve

smutku. Proč to bylo na světě tak zařízeno, že dobří lidé byli často sužováni všemožnými obtížemi, zatímco padouchům se vždy podařilo nějak uniknout?

„O sebe si starosti nedělám,“ dodal král. „Je to můj osud a já ho přijímám. Co mi však nedá spát, je můj odkaz. Moje děti a moje království. To je vše, na čem mi záleží. Svou vlastní budoucnost ovlivnit nemohu, ale jejich ano.“

Podíval se na ni.

„Právě proto jsem s tebou chtěl mluvit.“

Gwen byla už teď odhodlána udělat všechno, co bude v jejích silách, aby mu pomohla, ale:

„I když si to velice přeji,“ odpověděla, „přesto nevidím způsob, jak bych ti mohla být prospěšná. Máš k dispozici celé království. Cožpak ti já mohu dát něco, co jiní nemohou?“

Smutně si povzdechl.

„Máme stejné cíle,“ začal vysvětlovat. „Ty si přeješ porážku Impéria – já také. Ty si přeješ zabezpečit budoucnost pro svou rodinu a svůj lid a zajistit jim bezpečí před imperiálními nájezdy – i v tom se shodujeme. Samozřejmě, prozatím nám Útes bezpečí a dostatek všeho v hojné míře poskytuje. Jenže to není skutečná svoboda. Svobodní lidé mohou jít kamkoliv – to my nemůžeme. Dokud se schováváme, nemůžeme být skutečně svobodní. Je to velmi důležitý rozdíl.“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.